

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Na broj: **Povrv-2293/2025**
(ranije: **Povrv-3992/2024;**
Povrv-2364/2023;
Povrv-3178/2020;
Povrv-16558/13;
Povrv-727/11)

Parnični predmet:

Tužitelj: **ŽARKO ČOGELJA**, OIB: 68683046548, odvjetnik iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Žarko Čogelja i Dragica Čogelja, Blajburških žrtava 12, 22000 Šibenik, kojeg kao punomoćnik zastupa odvjetnik Veljko Miljević iz Odvjetničkog društva Miljević i partneri j.t.d., Vlaška 7/I, 10000 Zagreb;

Tuženi: **Stečajna masa iza ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. u stečaju**, Zagreb, Kninski trg 13, OIB: **46481971706**, koju zastupa stečajni upravitelj Hrvoje Kraljičković, Sortina ulica 1E, Zagreb (poslovna adresa: Kninski trg 13, Zagreb), zastupani po punomoćnici Ana-Mariji Leško Blažić, odvjetnici iz Zagreba (izvorno: **INTERPETROL d.o.o.** Zagreb, Ulica Vinka Jelića 1, 23 000 Zadar, OIB: 04581074688 (*brisan iz Sudskog registra*) – *pripojen društvu ŽIŽIĆ PETROL d.o.o.*, OIB: 81359242673; *nad kojim je zaključen stečajni postupak*);

Ž A L B A

t u ž i t e l j a
protiv rješenja naslovljenog Suda,
broj Povrv-2293/2025-25 od 17. veljače 2026. 1x kao el. dok., prilozi, punomoć u spisu

I/ Naslovljeni Sud je izvan rasprave, dana **17. veljače 2026.**, donio **rješenje, broj Povrv-2293/2025-25** (dalje: **pobijano rješenje**) kojim se pod **toč. I.** izreke „**odbacuje ovršni prijedlog/tužba od 30.09.2010. zahtjeva uređenog podneskom od 08.05.2025.**“ (?!), zatim pod **toč. II.** izreke: **odbacuje prijedlog za privremenu mjeru** (citiran u izreci) kao **nedopušten** te pod **toč. III.** izreke: **nalaže tužitelju da tuženiku naknadi trošak** parničnog postupka od **15.245,62 eura** sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 17. veljače 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

II/ Pobijano rješenje je u cijelosti neosnovano i protiv istog tužitelj **u otvorenom roku podnosi ovu žalbu**, pobijajući ga iz **žalbenih razloga** propisanih u **čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku** ("Službeni list SFRJ", br. 4/77, 36/77, 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 i 35/91; „Narodne novine“, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – proć.tekst, 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.; dalje: ZPP) u vezi s čl. 381. istog Zakona, i to:

- zbog **bitnih povreda** odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP te **bitnih povreda** odredaba parničnog postupka koje su bile od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke (odredbe čl. 282. st. 1. ZPP; čl. 338. st. 3. u vezi čl. 347. ZPP – sve u smislu čl. 354. st. 1. ZPP) te

- zbog **pogrešne primjene materijalnog prava** (čl. 356. ZPP u vezi s čl. 257. Stečajnog zakona, glede odluke o odbacivanju tužbe, kao i čl. 345., čl. 169. i čl. 119. istog Zakona, glede odluke o odbacivanju prijedloga privremene mjere) – sve u smislu jamstava **prava na sud** kao sastavnice prava iz čl. 6. st. 1. EKLJP te (u opisanom procesnom aspektu) i **jamstva vlasništva** iz čl. 1. st. 1. Protokola br. 1. uz EKLJP.

O b r a z l o ž e n j e

Prije obrazlaganja materijalnopravne neosnovanosti odluke Suda o odbacivanju predmetne tužbe, tužitelj ukazuje da je odluka Suda iz toč. I. izreke pobijanog rješenja, kojom se „*odbacuje ovršni prijedlog/tužba od 30.09.2010. zahtjeva uređenog podneskom od 08.05.2025.*“ nerazumljiva i ne može se ispitati, a ujedno ne udovoljava zakonski propisanim standardima nužnog sadržaja sudske odluke, točnije njene izreke.

Naime, prema odredbi čl. 338. st. 3. ZPP u vezi čl. 347. ZPP, izreka rješenja mora sadržavati odluku suda o prihvatanju ili odbijanju pojedinih zahtjeva koji se tiču glavne stvari i sporednih traženja te odluku o postojanju ili nepostojanju potraživanja istaknutog radi prebijanja. Iz navedene odredbe jasno proizlazi da bi sud u izreci rješenja trebao u potpunosti navesti tužbeni zahtjev (odnosno dio zahtjeva) kojeg smatra osnovanim, odnosno neosnovanim (stav izražen u t. 6. i 6.1. obrazloženja rješenja Županijskog suda u Splitu, broj Gž-1259/2025-3 od 3. srpnja 2025. – v. u prilogu).

Drugim riječima, kada se presudom – odn. i rješenjem (*arg. ex* čl. 347. ZPP) – odlučuje o glavnoj stvari (tužbenom zahtjevu) tada u izreci nije dovoljno ograničiti se na formulu same odluke, već je nužno navesti i sadržaj zahtjeva koji je predmet odluke suda. Navedeno je izraz shvaćanja pravne doktrine građanskog procesnog prava (Dika M., Građansko parnično pravo, Knjiga IX., Sudske odluke i sudska nagodba, § 67/4, str. 330 (i bilješka br. 710 na toj str. – v. u prilogu) kao i tamo citirane sudske prakse – odluke VTSRH broj Pž-5627/04 – te ranijeg istovjetnog doktrinarnog stava (Triva, Dika, GPPP, 2004.).

U izreci pobijanog rješenja navedeni zakonski imperativ nije poštivan već je posve nerazumljivo i nejasno navedeno da se 'odbacuje ovršni prijedlog/tužba uređen podneskom od 8. svibnja 2025.', pritom bez navođenja sadržaja tužbenog zahtjeva koji je predmetom odluke Suda iz toč. I. izreke pobijanog rješenja.

Kraj takve manjkavosti, izreka pobijanog rješenja se ne može ispitati jer iz iste nije vidljiv (a morao bi biti vidljiv – jer samo izreka stječe svojstvo pravomoćnosti!) sadržaj predmetnog tužbenog zahtjeva, a uzgred se napominje da sadržaj tužbenog zahtjeva nije reproduciran ni u obrazloženju pobijanog rješenja (iako sve i da jest, to ne bi bilo zakonito i dostatno u smislu zakonski propisanog nužnog sadržaja izreke). Stoga pobijano rješenje, zbog nerazumljivosti i nejasnoća u izreci, trpi od takvih nedostataka da se ne može ispitati, čime je ostvarena bitna postupovna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. u vezi čl. 381. ZPP, a istovremeno je opisanim manjkavim – tj. i nerazumljivim – sadržajem toč. I. izreke pobijanog rješenja Sud bitno povrijedio čl. 338. st. 3. u vezi čl. 347. ZPP koji propisuje nužni sadržaj izreke rješenja, što je bilo od utjecaja na zakonitost rješenja, u smislu čl. 354. st. 1. u vezi čl. 381. ZPP.

Dalje, u odnosu na materijalnopravne razloge neosnovanosti odluke Suda o odbacivanju predmetne tužbe, tužitelj uvodno iznosi sumarnu kronologiju dosadašnjeg tijeka predmetnog postupka:

Temeljem računa broj 56/08 iz travnja 2008. (kao vjerodostojne isprave u smislu Ovršnog zakona) izdanog radi naplate nastalih i nesumnjivo izvršenih odvjetničkih troškova zastupanja, tužitelj je (tada kao ovrhovoditelj) radi isplate 499.956,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, dana 30. rujna 2010. protiv prednika tuženika (tada kao ovršenika) podnio ovršni prijedlog javnom bilježniku Igoru Lučevu iz Šibenika, koji je 5. listopada 2010. izdao rješenje o ovrsi broj Ovr-925/10.

Povodom prigovora (prednika) tuženika, naznačeni ovršni predmet upućen je (na koncu) naslovljenom Sudu radi nastavka postupka kao parničnog postupka povodom prigovora protiv platnog naloga te je u istom postupku donijeta presuda naslovljenog Suda broj Povrv-727/11-15 od 13. prosinca 2011., koja je ukinuta rješenjem Županijskog suda u Slavonskom Brodu-Stalne službe u Požegi, broj Gž-972/2012-2 od 10. lipnja 2013. te je predmet vraćen na ponovni postupak.

U ponovljenom postupku, broja Povrv-16558/13, naslovljeni Sud je rješenjem od 22. svibnja 2014. utvrdio prekid postupka obzirom da je nad prednikom tuženika otvoren postupak predstečajne nagodbe, da bi postupak bio nastavljen rješenjem od 17. lipnja 2020., nakon obavijesti tužitelja da nije prijavio predmetnu tražbinu u cit. postupku predstečajne nagodbe nad prednikom tuženika.

Konačno, naslovljeni Sud je izvan rasprave donio rješenje, broj 5-Povrv-3178/20-30, od 17. studenog 2020. kojim je tužba (tj. ovršni prijedlog od 30. rujna 2010.) odbačena te je u cijelosti ukinut platni nalog sadržan u gore cit. rješenju o ovrsi.

Povodom žalbe tužitelja od 11. prosinca 2020., Županijski sud u Slavonskom Brodu-Stalna služba u Požegi je rješenjem, broj 19 Gž-261/2021-2 od 17. ožujka 2021. odbio cit. žalbu tužitelja kao neosnovanu te je u cijelosti potvrdio rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, broj 5-Povrv-3178/20-30 od 17. studenog 2020.

Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj Revd 2943/2021-2 od 13. srpnja 2021. (dostavljenog punomoćniku tužitelja 15. listopada 2021.) tužitelju je dopuštena revizija protiv cit. drugostupanjskog rješenja od 17. ožujka 2021. i to u odnosu na pitanja: „*I.a Može li u parničnom postupku kao stranka sudjelovati pravna osoba kao trgovačko društvo koje je tijekom postupka prestalo postojati brisanjem iz Sudskog registra uslijed pripajanja drugom trgovačkom društvu? te: I.b Može li se u parničnom postupku, u kojem je stranka kao pravna osoba u tijeku postupka prestala postojati, zaključiti raspravljanje i donijeti odluka bez utvrđenja prekida postupka zbog prestanka pravne osobe kao stranke u postupku i bez pravomoćnog nastavka postupka s pravnim sljednikom/icima takve stranke?*“.

Dana 8. rujna 2023. punomoćniku tužitelja dostavljeno je rješenje Vrhovnog suda RH broj Rev-1324/2021 od 12. travnja 2023. kojom je prihvaćena njegova revizija u predmetnom parničnom postupku te je riješeno: „I. Ukidaju se rješenje Županijskog suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Požegi poslovni broj Gž-261/2021-2 od 17. ožujka 2021. i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-3178/20-30 od 17. studenoga 2020. i predmet vraća istom sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. II. O troškovima revizije odlučit će se u konačnoj odluci“.

U zaključnom dijelu obrazloženja cit. rješenja Vrhovnog suda RH navode se odgovori revizijskog suda na pravna pitanja temeljem kojih je tužitelju dopuštena predmetna revizija, te je pod t. 15. obrazloženja navedeno: *“U skladu s navedenim odgovor na pravno pitanje glasi: "U parničnom postupku kao stranka ne može sudjelovati pravna osoba kao trgovačko društvo koje je tijekom postupka prestalo postojati brisanjem iz sudskog registra uslijed pripajanja drugom trgovačkom društvu. U parničnom postupku u kojem je stranka kao pravna osoba u tijeku postupka prestala postojati ne može se zaključiti raspravljanje i donijeti odluka bez utvrđenja prekida postupka zbog prestanka pravne osobe kao stranke u postupku i bez pravomoćnog nastavka postupka s pravnim sljednikom/icima takve stranke."*

Postupak se nastavio voditi pred naslovljenim Sudom pod brojem Povrv-2364/2023 (ranije: Povrv-3178/2020; Povrv-16558/13; Povrv-727/11) te je punomoćnik tužitelja 20. rujna 2023. dostavio podnesak kojim je predložio da Sud pozove društvo ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. u stečaju da, kao sljednik ranijeg tuženika INTERPETROL d.o.o., preuzme ovaj parnični postupak u procesnoj ulozi tuženika te nastavi predmetni parnični postupak s naznačenim preuzimateljem procesne uloge tuženika i to obnovom kontradiktornog raspravljanja u svrhu donošenja meritorne sudske odluke.

Nakon naprijed citiranog rješenja VSRH broj Rev-1324/2021-2 od 12. travnja 2023. i cit. podneska punomoćnika tužitelja od 20. rujna 2023., naslovljeni Sud je donio rješenje broj Povrv-2364/2023 od 9. siječnja 2024., koje glasi: „I Utvrđuje se prekid postupka u ovoj pravnoj stvari. II Nastavlja se postupak sa tuženikom Žižić Petrol d.o.o. u stečaju, OIB: 81359242673 iz Zadra, Ulica Vinka Jelića 1, zastupan po stečajnom upravitelju Hrvoje Kraljičković, OIB: 63875916042, Zagreb, Kninski trg 13, a koje trgovačko društvo je pravni slijednik trgovačkog društva tuženika Interpetrol d.o.o., III Ovaj sud oglašava se stvarno i mjesno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari. IV Po pravomoćnosti ovog rješenja, spis će se uputiti Trgovačkom sudu u Zadru kao stvarno i mjesno nadležnom za postupanje u ovoj pravnoj stvari.“

Rješenjem VSRH broj Gr 1-99/2024-2 od 10. rujna 2024. određeno je da je za suđenje u ovom predmetu stvarno i mjesno nadležan Općinski građanski Sud u Zagrebu pa je postupak nastavljen pred naslovljenim Sudom pod novim brojem Povrv-3992/2024, te je u tom predmetu zakazano ročište za 19. ožujka 2025. g.

U nastavku postupka naslovljeni Sud donio je rješenje o novom prekidu postupka broj Povrv-3992/2024 od 19. ožujka 2025., obzirom da je uvidom u izvadak iz Sudskog registra utvrđeno da je navedeni tuženik rješenjem Trgovačkog Suda u Zadru broj Tt-24/5214-2 od 26. studenog 2024. brisan iz Sudskog registra.

Po prijedlogu punomoćnika tužitelja od 8. svibnja 2025., Sud je donio rješenje posl. br. Povrv-3992/2024-10 od 3. lipnja 2025.: „I. Poziva se Stečajna masa iza tuženika Žižić Petrol d.o.o. u stečaju, OIB: 46481971706, Zagreb, Kninski trg 13, zastupana po stečajnom upravitelju Hrvoju Kraljičkoviću, OIB: 63875916042, da preuzme postupak u ovoj pravnoj stvari. II. Postupak će se nastaviti po pravomoćnosti rješenja.“

Nakon pravomoćnosti tog rješenja Sud je 15. srpnja 2025. uputio poziv strankama za ročište glavne rasprave zakazane za 19. rujna 2025. u istom parničnom predmetu kojeg je u pozivu označio – novim – brojem Povrv-2293/2025.

Nastavno na navedenu kronologiju, Sud u pobijanom rješenju (t. 8. do t. 8.2. obrazloženja) otklanja tuženikov prigovor nedopuštenosti predmetne tužbe zbog neprijavljivanja tražbine u predstečajni postupak nad prednikom tuženika pozivom na sadržaj i obvezatnost primjene presude Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) *Merćep protiv Hrvatske* (br. 47880/20) prema kojemu se odbačajem tužbe uslijed neprijavljivanja tražbine u predstečajnom postupku vrijeđa pravo tužitelja na pristup sudu, kao sastavnice jamstva poštenog suđenja iz čl. 6. st. 1. EKLJP.

Međutim, nasuprot tim razlozima, Sud u nastavku obrazloženja pobijanog rješenja (t. 9 do t. 10. obrazloženja) zauzima stav o neprimjenjivosti razloga cit. presude ESLJP *Merćep protiv Hrvatske*, kao niti presude ESLJP *Bačić protiv Hrvatske* (br. 43595/06) na predmetnu postupovnu situaciju u kojoj tužitelj nije prijavio predmetnu tražbinu u postupak stečaja nad sljednikom prednika tuženika u ovom postupku, upiranjem na disparatne svrhe predstečajnog i stečajnog postupka (čija je svrha skupno namirenje vjerovnika unovčenjem imovine dužnika i podjelom tako unovčene imovine vjerovnicima) kao i na okolnost da tužitelj nije bio radnik prednika tuženika (kao što je to bio slučaj s podnositeljem u predmetu ESLJP *Bačić protiv Hrvatske*) pa stečajni upravitelj nije imao dužnost prijave tražbine ovdje tužitelja u stečajnom postupku nad sljednikom prednika tuženika. Utoliko Sud (t. 9.2. obrazloženja) zaključuje da je tužitelj otvaranjem stečaja nad sljednikom prednika tuženika (Žižić petrol d.o.o. u stečaju) postao stečajni vjerovnik pa je predmetnu tražbinu morao ostvarivati isključivo u stečajnom postupku sukladno čl. 257. Stečajnog zakona, a kako to nije pravovremeno učinio već mu je prijava iste (ovdje predmetne) tražbine pravomoćno odbačena rješenjem Trgovačkog suda u Zadru br. St-424/2020 od 24. svibnja 2024., to Sud zaključuje (t. 10. obrazloženja) da se „*ne može smatrati da je tužitelju bilo ograničeno pravo na pristup sudu, već se ..radi o vlastitom propustu tužitelja pa je temeljem ..čl. 282. st. 1. ZPP u vezi odredaba SZ-a odlučeno kao u izreci ovog rješenja*“.

Pritom, pod t. 9.2.1. obrazloženja pobijanog rješenja, Sud navodi da: „*Navode tužitelja iz podneska od 21.09.2023. kao i podneska od 05.09.2025., kojima obrazlaže/opravdava nepravovremeno prijavljivanje tražbine u stečajnom postupku činjenicom da je u razdoblju prijavljivanja tražbine u stečajnom postupku, njegova tražbina bila pravomoćna odbačena (Rješenje ovog suda od 17.11.2020. potvrđeno Rješenjem Županijskog suda u Slavonskom Brodu od 17.03.2021.), sud cijeni neosnovanim. Predmetno iz razloga što pravomoćnom odlukom ovog suda od 17.11.2020. nije odlučeno o osnovanosti tužbenog zahtjeva odnosno tražbine tužitelja koja odluka bi u smislu .. čl. 333 ZPP-a, predstavljala res iudicatu, već se radilo o procesnoj odluci suda. Stoga, a uzimajući u obzir da tužitelj svoje potraživanje temelji na računu br. 56/08, o osnovanosti kojeg potraživanja nije donesena pravomoćna odluka, to neosnovano tužitelj navodi kako je tek primitkom odluke VS RH kojom su ukinute ranije navedene procesne odluke, stekao ponovnu procesnu mogućnost potraživati predmetnu tražbinu*“ (str. 2 odl. 2 pobijanog rješenja).

Opisane razloge odbacivanja predmetne tužbe (iznijete od t. 9. do t. 10. obrazloženja pobijanog rješenja) tužitelj drži neosnovanim i nezakonitim.

U tom smislu, prije svega se – nasuprot stavu Suda – ističe da je argumentacija – a time i obvezatnost – presude ESLJP *Merćep protiv Hrvatske* primjenjiva na predmetnu postupovnu situaciju u kojoj je predmetna tražbina tužitelja odbačena kao nepravodobna u stečajnom postupku nad sljednikom prednika tuženika, jer srž stava ESLJP zauzetog u cit. presudi (o pretjeranom formalizmu odbacivanja tužbe u parničnom postupku zbog neprijavljivanja tražbine u predstečajnom postupku nad tuženikom) nije u isticanju specifične

prirode i svrhe predstečajnog postupka koji bi (po stavu Suda u pobijanom rješenju) stajali nasuprot prirodi i svrhi stečajnog postupka, već u okolnosti – koja je posve istovjetna i u predstečajnom (čl. 70. ranijeg Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi) i u stečajnom (čl. 48. Stečajnog zakona) postupku – da tražbine koje bi i bile prijavljene u predstečajni odn. stečajni postupak a koje bi u tom postupku bile osporene od dužnika (tj. tuženika u parničnom postupku) ionako morale (snagom odredaba čl. 70. ranijeg ZFPPN odn. čl. 48. Stečajnog zakona) naknadno biti raspravljene izvan predstečajnog odn. stečajnog postupka, tj. u parnici.

Navedeno shvaćanje ESLJP je izrazio u par. 26. i 27. cit. presude *Merćep protiv Hrvatske*, navodeći: „... *Sud stoga smatra valjanim argument Županijskog suda u Zagrebu koji je iznio u svojem prvom rješenju u predmetu, a koji je ponovio podnositelj zahtjeva u svom zahtjevu podnesenom Sudu, prema kojem bi tuženo društvo osporilo tužbeni zahtjev čak i da ga je podnositelj zahtjeva pravovremeno prijavio kao tražbinu u postupku predstečajne nagodbe (vidi točku (iv) stavka 17.). Navedeno doista proizlazi iz činjenice da tuženo društvo nije uvrstilo tražbinu podnositelja zahtjeva u popis svojih obveza u postupku predstečajne nagodbe te je osporavalo tu tražbinu tijekom cijelog parničnog postupka. 27. Stoga bi se u svakom slučaju o tužbenom zahtjevu podnositelja zahtjeva morala donijeti odluka u dotičnom parničnom postupku (vidi stavak 8.). U tim je okolnostima odbačaj tužbe podnositelja zahtjeva zbog toga što nije pravovremeno prijavio svoju tražbinu u postupku predstečajne nagodbe predstavljalo pretjerani formalizam koji je narušio samu bit njegovog prava na pristup sudu.*“.

U kontekstu iznijetih shvaćanja ESLJP, tužitelj kao ključnu okolnost ističe činjenicu da je tuženik (kako izvorni tuženik INTERPETROL d.o.o., tako i njegov kasniji sljednik ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. nad kojim je otvoren stečajni postupak) tijekom cijelog trajanja ovog postupka osporavao predmetnu tražbinu tužitelja (usp. podneske tuženika i raspravne navode, sve u spisu) – dakle, poričući postojanje i visinu predmetne tražbine – slijedom čega je, u kontekstu razloga iz par. 26. i 27. presude ESLJP *Merćep protiv Hrvatske* (v. naprijed), nedvojbeno da bi sljednik tuženika osporio predmetnu tražbinu i u stečajnom postupku koji se nad istim vodio sve da je tužitelj i uspio u zakonskom roku prijaviti predmetnu tražbinu u isti taj stečajni postupak. Kako se snagom odredbe čl. 48. st. 1. Stečajnog zakona, u slučaju dužnikovog osporavanja tražbine vjerovnika, istog upućuje u parnicu, to je i u ovom slučaju, kaj iznijetih nespornih okolnosti (trajnog osporavanja predmetnog tužbenog zahtjeva od strane tuženika), nedvojbeno da bi se u svakom slučaju o predmetnom tužbenom zahtjevu tužitelja morala donijeti odluka u parničnom postupku, tj. kontradiktornim raspravljanjem spora o postojanju i visini predmetne tražbine tužitelja, kako je to tužitelj od početka tvrdio i ustrajao predlagao.

Utoliko tužitelj posve primjenjivim drži stajalište ESLJP s konca par. 27. presude *Merćep protiv Hrvatske* te s tim u vezi ističe da, u tim (ovdje i u cit. predmetu ESLJP u bitnome istovjetnim) okolnostima, odluka naslovljenog Suda iz pobijanog rješenja o odbačaju predmetne tužbe (zbog toga što tužitelj nije pravovremeno prijavio predmetnu tražbinu u stečajni postupak nad sljednikom tuženika) predstavlja pretjerani formalizam koji je narušio samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu, kao sastavnice tužiteljevog prava na pošteno suđenje, zajamčenog mu u čl. 6. st. 1. EKLJP.

Navedeno napose kraj činjenice da je tužitelju već pravomoćno odbačena prijava predmetne tražbine u cit. stečajnom postupku, što kraj odbacivanja tužbe u ovom postupku tužitelja posve onemogućava u ostvarenju iste tražbine, iako je radi ostvarenja iste

pravodobno (još 2010.!) pokrenuo parnični postupak i ishodio prvostupanjsku presudu o kojoj nikada nije meritorno odlučeno uslijed razloga na strani tuženika, a na koje razloge tužitelj nije imao utjecaja niti ih je izazvao, pa bi potvrda stava o nedopuštenosti pravozaštitnog zahtjeva tužitelja i u ovom postupku bila izraz krajnje cinične nepravdičnosti i izigravanja zakonom propisanog postupka ostvarivanja spornih tražbina (kojeg provode sudovi kao državna tijela) u koji postupak – i u sudove kao državna tijela – se tužitelj legitimno pouzdao radi ostvarenja zaštite predmetne tražbine koja nedvojbeno predstavlja njegova legitimna imovinska prava (u smislu čl. 1. st. 1. Protokola br. 1. uz EKLJP).

Konačno, neosnovano je i pozivanje Suda na puku procesnu narav odluke o odbacivanju tužbe odlukom Suda od 17.11.2020. u ovom predmetu, tvrdnjom da istom odlukom „*nije odlučeno o osnovanosti tužbenog zahtjeva odnosno tražbine tužitelja koja odluka bi u smislu .. čl. 333 ZPP-a, predstavljala res iudicatu*“ pa da takva odluka ne bi priječila tužitelja u prijavi predmetne tražbine u stečajnom postupku. Naime, opisanim stavom Sud nije otklonio argument tužitelja (iznijet već u podnesku od 20. rujna 2023.) da je okolnošću pravomoćnog odbacivanja tužbe u ovom postupku (cit. rješenjem od 17.11.2020.) predmetna tražbina efektivno prestala postojati, jer je tužitelj tek naknadno (8. rujna 2023. – primitkom rješenja VSRH kojim mu je prihvaćena revizija protiv pravomoćnog rješenja o odbacivanju tužbe) stekao zakonitu mogućnost ponovno ostvarivati istu tražbinu – budući da je razlog prestanka postojanja njegove tražbine otpao cit. rješenjem Vrhovnog suda RH.

U tom pravcu se tvrdnja o 'prestanku postojanja tražbine pravomoćnošću odluke o odbacivanju tužbe' pojašnjava pozivanjem na argument zdravog pravnog razuma (i mjerodavnih odredaba Zakona o obveznim odnosima u vezi s odredabama ZPP) prema kojem tražbina – konkretno: predmetna tražbina tužitelja koja je dospjela u travnju 2008. (!) – gubi svojstvo pravne djelotvornosti (ovršivosti) protekom zakonom propisanog zastarnog roka ukoliko radi ostvarenja iste tražbine nije prije isteka cit. roka pokrenut te nije u tijeku parnični postupak. Drugim riječima – ako u odnosu na određenu tražbinu nakon proteka zakonom propisanog zastarnog roka prestane teći parnični postupak koji se vodi radi ostvarenja te tražbine – što se konkretno u odnosu na predmetnu tražbinu dogodilo pravomoćnošću rješenja od 17.11.2020. o odbacivanju tužbe – tu tražbinu tužitelj više ne može ostvariti (nestaje pravo prisilnog ostvarenja tražbine te ono postoji kao puko 'golo pravo' – lat. *nudum ius*). Upravo takvo stanje – postupovne nemogućnosti ostvarenja zahtjeva kojim bi se tuženiku naložilo ispunjenje tražbine – tužitelja je onemogućavalo da istu tražbinu prijavi u stečajni postupak nad tuženikom, a konačno (kako je naprijed već i opisano), sve da je tužitelj istu (takvu – u to vremenu: zastarjelu!) tražbinu prijavio u cit. stečajni postupak, tuženik bi (kao stečajni dužnik) istu tražbinu (kao zastarjelu, tj. pravno nedjelotvornu) nedvosmisleno osporio pa bi se o istoj (sukladno čl. 48. st. 1. SZ) i tada moralo raspravljati u parničnom postupku, samo s bitnom razlikom – tuženik bi u tom naknadnom parničnom postupku na raspolaganju imao djelotvoran materijalnopravni prigovor – prigovor zastare, na što tužitelj ne bi mogao djelotvorno utjecati jer mu je mogućnost ostvarenja tražbine ponovno omogućena tek 8. rujna 2023. primitkom rješenja VSRH kojim je ukinuta pravomoćna odluka Suda o odbacivanju tužbe.

Stoga, iz naprijed navedenih a od Suda posve zanemarenih pravnih i činjeničnih okolnosti predmeta, tužitelj drži pozivanje Suda na čl. 257. SZ u vezi s čl. 333. ZPP te konačno i čl. 282. st. 1. ZPP neosnovanim te ustraje u tvrdnji da na tražbinu koja je predmet ovog parničnog postupka ne utječe činjenica što ona nije prijavljena u stečajnom postupku protiv društva ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. i to u roku za prijavu tražbine u stečajnom postupku Trgovačkog suda u Zadru broj St-424/2020.

Naime, rješenje Trgovačkog suda u Zadru broj St-424/2020 o otvaranju stečajnog postupka nad društvom ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. donijeto je dana 28. siječnja 2021. (v. u spisu) te je istog dana objavljeno na e-oglasnoj ploči istog Suda, čime su nastupile pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka nad tim društvom. Točkom IV. tog rješenja pozvani su vjerovnici da u roku od 60 dana prijave svoje tražbine stečajnom upravitelju, dok je točkom VII. određeno ispitno i izvještajno ročište za dan 6. svibnja 2021.

Nesporna je činjenica da je rok vjerovnicima za prijavu tražbine u cit. stečajni postupak počeo teći 29. siječnja 2021. te je trajao do 29. ožujka 2021. Isto tako, nesporna je činjenica da je predmetna tužba tužitelja pravomoćno odbačena dana 17. ožujka 2021., kada je donijeto rješenje Županijskog suda u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Požegi, broj Gž-261/2021-2.

Utoliko, pozivom na ranije u ovoj žalbi iznijetu argumentaciju specifičnih okolnosti ovog predmeta, tužitelj ističe da je iz netom navedenih vremenskih odrednica razvidno da predmetna tražbina nije nikako mogla biti prijavljena u navedenom zakonskom roku u cit. stečajnom postupku nad ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. – jer je za trajanja roka prijave tražbine ta tražbina bila pravomoćno odbačena pa se ima uzeti da je (u tom trenutku s trenutnim važenjem) prestala djelotvorno postojati, a kako naknadni revizijski postupak nije mogao utjecati na pravomoćnost i ovršnost odluke suda o odbačanju predmetne tužbe (usp. čl. 384. ZPP), to je tužitelj tek primitkom (8. rujna 2023.) rješenja Vrhovnog suda RH broj Rev-1324/2021-2 od 12. travnja 2023. (kojim je njegova revizija prihvaćena i cit. pravomoćna i ovršna odluka suda o odbačanju predmetne tužbe ukinuta), stekao ponovnu procesnu mogućnost potraživati predmetnu tražbinu, time da se posebno napominje da ovdje tužitelj nije mogao utjecati na već pokrenuti stečajni postupak nad društvom ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. (TS u Zadru, St-424/2020) niti se tužitelj u isti stečajni postupak mogao djelotvorno uključiti, budući da odredbe Stečajnog zakona (NN 71/15-36/22) ne poznaju institut povrata u prijašnje stanje (vidi čl. 11. st. 6. SZ) niti pravni lijek ponavljanja postupka (vidi čl. 19. st. 8. SZ).

Dakle, stečajni postupak nad sljednikom izvornog tuženika, tj. nad društvom ŽIŽIĆ PETROL d.o.o. (TS u Zadru, St-424/2020), koji je otvoren nakon donošenja naslovljenog Suda od 17. studenog 2020. o odbačanju predmetne tužbe – tj. u žalbenoj fazi povodom tog rješenja – nema utjecaja na ovaj parnični postupak ni na predmetnu tužbu i tražbinu, niti je tužitelj (kao vjerovnik predmetne tražbine) imao zakonitu mogućnost pravovremeno prijaviti istu tražbinu taj (naknadno pokrenuti) stečajni postupak, budući da mu je ista tražbina bila pravomoćno prestala postojati za vrijeme trajanja roka prijave tražbina u tom postupku, a tek je naknadno (8. rujna 2023.) stekao zakonitu mogućnost ponovno ostvarivati istu tražbinu – jer je razlog prestanka postojanja njegove tražbine otpao cit. rješenjem Vrhovnog suda RH.

Dakle, nasuprot nerazumljivog i pravno neutemeljenog stava Suda iz toč. 9.2.1. obrazloženja pobijanog rješenja, posve je logično da tužitelj predmetnu tražbinu – uslijed naprijed opisanih okolnosti – može ostvarivati isključivo u okviru parničnog postupka, tj. ovog predmetnog postupka, neovisno o stečajnom postupku nad pravnim sljednikom izvornog tuženika, sve sukladno jamstvu tužitelja na pristup sudu i na pravičan (pošten) sudski postupak u smislu čl. 29. st. 1. Ustava, odn. čl. 6. st. 1. EKLJP i to u svrhu legitimnog sudskog ostvarenja predmetne tražbine kao imovine tužitelja, sukladno jamstvu iz čl. 1. st. 1. Protokola br. 1. uz EKLJP.

Potpunoj ispravnosti i zakonitosti takvog stava tužitelja – uz već istaknute navode i domaće sudske odluke te odluke ESLJP na koje se isti pozvao u žalbi od 11. prosinca 2020. (v. u spisu), a na koju žalbu tužitelj upućuje radi izbjegavanja ponavljanja – svjedoči *mutatis mutandis* i pravno shvaćanje zauzeto na 28. sjednici Odjela trgovačkih i ostalih sporova Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, održanoj 3. svibnja 2017. (pod rednim brojem 1.), a koje glasi: „*Ako je nakon donošenja kondemnatorne prvostupanjske presude, u tijeku žalbenog postupka, otvoren stečajni postupak nad tuženikom, naknadno doneseno rješenje o utvrđenim tražbinama kojim je utvrđena tražbina u određenom isplatnom redu, nema značaj pravomoćno presuđene stvari i bitne povrede odredaba parničnog postupka u odnosu na ranije donesenu prvostupanjsku presudu. Drugostupanjski sud - nakon nastavljanja parničnog postupka prekinutog uslijed otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, koji je otvoren nakon donošenja prvostupanjske presude – odlučuje o žalbi neovisno o tome je li tužitelj kao vjerovnik prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku, odnosno je li upućen na parnicu i to po općim pravilima o odlučivanju u povodu tog pravnog lijeka, ispitujući pravilnost i zakonitost pobijane odluke s obzirom na stanje stvari kakvo je bilo u vrijeme zaključenja glavne rasprave*“. (v. zapisnik, u spisu u prilogu podneska tužitelja od 20.9.23.).

Nažalost, o svim naprijed navedenim argumentima, napose i o cit. pravnom shvaćanju VTSRH koje je izravno primjenjivo na predmetnu postupovnu situaciju – a koji su Sudu bili poznati iz tužiteljevih podnesaka od 20. rujna 2023. i 5. rujna 2025. (kao i žalbe od 11. prosinca 2020.) – u pobijanom rješenju nema valjanih i dostatnih razloga pa se pobijano rješenje, uz već opisanu nerazumljivost i nezakonitost, ukazuje i cjelovito arbitrarnim.

U smislu cjeline naprijed iznijetog, tužitelj konačno upire i na principijelnu nedopustivost održanja na snazi pobijanog rješenja, već iz očite nepravdičnosti takva stanja u odnosu na legitimna prava tužitelja, napose njegova legitimna očekivanja od nadležnih sudova kojima se isti pravodobno i zakonito obratio kao i njegova povjerenja u jedinstvo pravnog sustava i pravnu sigurnost da će pred nadležnim i nepristranim sudom u pravičnom – kontradiktornom parničnom (!) – postupku te u primjerenom roku ostvariti tražbinu koja mu po zakonu i na temelju utvrđenih odlučnih činjenica pripada. Takva bi legitimna očekivanja tužitelja, utemeljena na nederogabilnom jamstvu pravičnog suđenja sadržanom u odredbi članka 29. stavka 1. Ustava RH, kojoj u naprijed citiranim i razrađenim procesnim aspektima odgovara odredba čl. 6. st. 1. EKLJP, održanjem pobijanog rješenja na snazi ostala grubo iznevjerena, a njegova ustavna i konvencijska prava očito povrijeđena.

Zaključno, pored svih naprijed naznačenih nedostataka pobijanog rješenja, tužitelj ponavlja na već uvodno u obrazloženju žalbe ukazane nedostatke koji se tiču propisanog standarda sadržaja sudskih odluka, sadržanog u odredbi čl. 338. st. 3. u vezi čl. 347. ZPP tj. minimalnog standarda sadržaja izreke pobijanog rješenja kao odluke kojom se predmetna pravna stvar okončava. Navedeni se nedostaci (podrobno opisani naprijed u žalbi) u konkretnom slučaju manifestiraju kao bitna povreda odredaba parničnog postupka koja je bila od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke (u smislu odredbe čl. 354. st. 1. ZPP) – i to na način da je cit. povreda pobijano rješenje učinila arbitrarnim, tj. u cijelosti lišenim valjanih, razboritih i dostatnih razloga, uslijed kojih se pobijano rješenje ne može ispitati, ostvarujući tako i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

Sve naprijed istaknute navedene povrede postupka i zakona kao i svi žalbeni argumenti se zbog akcesorne prirode odluke o troškovima postupka kao i odluke Suda o privremenoj mjeri izravno i u punoj mjeri odnose i na te odluke pa ih u tom smislu tužitelj proteže, pobijajući tako cjelinu pobijanog rješenja.

III/ Slijedom svega navedenog, tužitelj Žarko Čogelja Županijskom sudu u Slavonskom Brodu kao nadležnom drugostupanjskom sudu (čl. 5. st. 2. Zakona o područjima i sjedištima sudova)

p r e d l a ž e

pobijano rješenje u k i n u t i u cijelosti te predmet vratiti naslovljenom Sudu na ponovno suđenje (raspravu) radi donošenja meritorne odluke (presude) o njegovom predmetnom tužbenom zahtjevu, sve uz nalog tuženiku da tužitelju naknadi cjelokupno zatražene troškove parničnog postupka, uz niže određen trošak ove žalbe, a zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja odluke do isplate, u roku od 15 dana.

U Zagrebu, 6. ožujka 2026. godine

Tužitelj, po:

Trošak žalbe:

Tbr. 10.4. OT 1.038,00 eura

+ PDV 259,50 eura

+ sud. pristojba 331,81 eura

Ukupno 1.629,31 eura